

ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ντούριο Νικοντέμι : ΤΟ «ΚΟΥΡΕΛΙ», κωμωδία εἰς τρεῖς πράξεις (Κυβέλης).

Ὁ νέος Ἰταλὸς δραματικὸς μᾶς εἶναι γνωστὸς ἀπὸ τὰ «Σκυλόφαρα», τὰ ὅποια ἐπαίχθησαν πέρσι εἰς τὸ Κοτοπούλειον. Τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν εἶχεν ἀρέσει, ὡς φαίνεται, τότε, καί, καθ' ὅσον ἐνθουμούμαι, διευτυπώθησαν μάλιστα καὶ συμβουλαὶ πρὸς τὸν συγγραφεὰ ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸ θέατρον καὶ νὰ παύσῃ νὰ γράφῃ πλέον. Εὐτυχῶς ὁ Ντούριο Νικοντέμι δὲν εἰσήκουσε τὴν προτροπὴν τῶν Ἀθηναίων κριτικῶν καὶ τοιοῦτοτρόπως τὴν παρασμένῃν Δευτέραν εἶχαμεν τὴν εὐτυχίαν ν' ἀπολαύσωμεν, εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης, ἓνα ἀπὸ τὰ ποιητικώτερα ὠρισμένως ἔργα τοῦ νεοῖταλι-κοῦ δραματολογίου.

Τὸ «Κουρέλι» ἐνθουμίζει ὀλίγον, εἶναι βέβαιον, τὴν περίφημον «Κοκκινότριχαν» τοῦ Ζουλ Ρενάρ εἰς τὴν κάποιαν μελοδραματικότητά τοῦ προσώπου τῆς ἡρώιδος του, μίαν μελοδραματικότητά ὅμως συγκρατημένην καὶ εὐγενικὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ἡ ἡρώϊς τοῦ δράματος (προτιμῶ νὰ μεταφράζω ἔτσι τὸν ὄρον κομεντί, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς) εἶναι μία εὐγενής, ἀγνή καὶ ὠραία ψυχὴ μικρᾶς ἀλήτιδος, ἓνα κουρελάκι πράγματι τοῦ ὁρόμου, ἀκηλίδωτον ἀπὸ τὴν λάσπην μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ζῆ, ἓνα πλάσμα μὲ τὴν ἐμφυτον ἠθικὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς, πού ἀπαντῶμεν κάποτε μέσα εἰς τὸν βούρκο, ἓνας μικρὸς «ὄμορφος κόσμος, ἠθικὸς, ἀγγελικὰ πλασμένος», μία ψυχούλα γεμάτη ἀπὸ φῶς ἔρθρινόν, πού ἔρχεται νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ξεπεσμένην ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου, ἀξίου τῆς καλῆς αὐτῆς Μοίρας. Τίποτε περισσώτερον, οὔτε ἡ αἰωνία μοιχεία τῶν ἔργων τοῦ εἴδους αὐτοῦ, οὔτε αἱ συμβατικά ψυχολογικὰ περιπλοκά, πού κατήντησαν χυδαία καὶ τετριμμένη συνταγὴ, οὔτε σκηρικὰ πυροτεχνήματα κανενὸς εἴδους. Τὸ ἔργον ἐστηρίχθη ἐπάνω εἰς τὰ στοιχεῖα μιᾶς ἀγνῆς δραματικῆς συγκινήσεως καὶ εἰς τὴν ἀδιάστον χάριν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ὑποδειγματικοῦ διαλόγου του, τοῦ διαλόγου τοῦ ὁποίου κρατοῦν σήμερον τὰ σκήπτρα αἱ νέοι Ἰταλοὶ δραματογράφοι.

Τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν—καὶ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω πρὸς τιμὴν του—ἐπραγματοποίησε μίαν μοναδικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν «πρώτην» αὐτὴν. Παρηκολούθησε τὸ ἔργον καὶ τὸ ἐχειροκρότησε μὲ πραγματικὸν ἐνθουσιασμόν, ὁ ὁποῖος ἦτο αἰσθητὸς εἰς τὴν πλατείαν, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ἀκόμη, ὅτι εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν συνετέλεσε πολὺ ἡ τελεία, θὰ ἤμπορούσε νὰ εἴπῃ κανεὶς, ἀπόδοσις τοῦ ἔργου ἐκ μέρους τῶν ἠθοποιῶν. Ἡ κ. Κυβέλη ἐδημιούργησεν ἓνα νέον ρόλον τοῦ εἴδους τῆς, ὁ ὁποῖος χωρὶς ἄλλο ἔρχεται νὰ ἐπισκιάσῃ πολλὰς ἀπὸ τὰς καλυτέρας τῆς ἐπιτυχίας. Ὁ Ντούριο Νικοντέμι ἔλαβεν ἔτσι εἰς τὰς Ἀθήνας μίαν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν δὲν φαντάζεται βέβαια

καὶ τὴν ὁποίαν, ἐκτὸς τοῦ κ. Βενεπούλου, θὰ ἐξήλευε κάθε συγγραφεὺς. Καὶ ἂν ἡ ἐπιθεώρησις δὲν ἐπῆρχετο νὰ παραμερίσῃ μοιραίως καὶ τὸ ἔργον αὐτό, θὰ ἐσυμβούλευα ὅλους τοὺς Ἀθηναίους νὰ μὴ χάσουν τὴν ἐξαιρετικὴν ἀπόλαυσιν τῆς Κυβέλης—Κουρελίου.

Διὰ τοὺς ἄλλους ἠθοποιούς δὲν θὰ εἶχα παρὰ καλὰ λόγια εἰς τὸ ἔργον αὐτό. Μᾶς παρουσίασαν ἓνα ἀξιόλογον σύνολον. Ὁ κ. Παππαγεωργίου ἐπραγματοποίησεν ἓνα ἀπὸ τὰ εὐτυχέστερα παιζήματά του. Ὁ κ. Γαβριηλίδης, ὁ κάλλιστος αὐτὸς ἠθοποιός, ὁ ὁποῖος, ἂν ἦτο ἀφελέστερος θὰ ἦτο . . . ὠραιότερος, εἶχεν ἐπίσης μίαν ἀπὸ τὰς καλυτέρας του ἐπιτυχίας. Αἱ ἄλλαι γυναῖκες, μολοντί εἶχαν δευτερεύοντα ρόλους, πολὺ καλά εἰς τὸ σύνολον. Ἡ κ. Κορίννα Ζαφειροπούλου, ἡ ὁποία, ἔπως παρετήρησε κάποιος, παίζει κυρίως μὲ τὰ μάτια τῆς, ἔδωκε τὴν φορὰν αὐτὴν ὅλην τῆς τὴν δύναμιν εἰς τοὺς δύο ἰσχυροὺς προβολεῖς τῆς τέχνης τῆς. Ἀλλὰ ἡ κ. Ζηνοβία Παρασκευοπούλου εἶναι ὠρισμένως πολὺ ὀλίγον κοκέττα. Ἐγύρισε παραπολὺ εἰς τὸ παλαιόσκιον ἓνα ρόλον, πού δὲν ἀπαιτούσεν, ὑποθέτω, τόσην θυσίαν φιλαρσεκείας ἐκ μέρους τῆς. Ἀλλὰ τὸ «Κουρέλι» θὰ ζήσῃ ἐπάνω εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σκηνήν, καὶ ἡ καλὴ ἠθοποιὸς ἤμπορεῖ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν παρετήρησιν, μὲ τὸ ἀξιμιώ-τὸν τῆς μάλιστα.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ